

положително сужденіе, по кое-то да можемъ да сѣдимъ що мислятъ они за едикой предметъ? или пакъ като слушама съ вниманіе тѣхны-тѣ ушь еднообразны сужденія, за единъ и сѣщый предметъ; съ удивленіе забѣлежывама че они днесъ друго хортуватъ, утрѣ — друго даже и подирь малко време, совсѣмъ имъ се промѣнுவатъ мисли-тѣ, спорядь обстоятелства-та, или както въобще се казва: *спорядь вѣшрь-шъ койшо вѣе и гы носи*. Отъ тукъ се раждатъ безбройни противорѣчія и въ слова-та и въ работи-тѣ и въ *наука-ша* и въ животъ-тѣ на такива челоуѣци.

За да можемъ прочее да мислимъ и да разсѣждама *сисстимашически* за единъ извѣстенъ предметъ, не е доволно да имама *само безбройны познанія за него*; но, за да могѣтъ тія наши познанія да се образуватъ въ едно цѣло и стройно; за да могѣтъ при това да служатъ като едно съгласно израженіе на наши-тѣ убѣжденія, за тойзи предметъ: — нуженъ е единъ общи органъ за израженіе-то на наши-тѣ познанія, нуждно е сирѣчь *сознаніе-шо* или *идея-ша* того предмета.

Сознаніе-то (идея-та) практическій смисель е единъ органъ, посредствомъ когото умъ-тѣ ни сѣзира безусловно *истинно-то* и *добро-шо* въ тѣхно-то единство и въ тѣхна-та сѣщность. Но понеже всички-тѣ челоуѣци нѣматъ сѣщѣ-тѣ дѣятельность на духовній свой животъ; то се разумѣва че они и не могѣтъ да иматъ сѣщѣ-тѣ силѣ на сознаніе-то: она е слѣдователно и различна у челоуѣци-тѣ. Тая разлика обаче не е качественна, но количественна. Истина-та и добро-то сирѣчь сѣ *всякога* и *за вѣ-киго сѣщѣ-шѣ*; нѣкои обаче гы сознаватъ по много, а други по малко.

Когато нѣкой вѣспрїемне да вѣрши едны за него новы предпрїятія, въ които се сѣдържя едно безкрайно множество на предмети, то онъ е длѣ-